

www.jollibread.com

© Del text: 2020, Isaac Palmiola Creus

Autor representat per IMC Agència Literària

© D'aquesta edició:

2020, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-96-1

Dipòsit legal: M-15783-2020

Printed in Spain

Primera edició: novembre de 2020

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

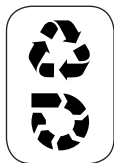
José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Il·lustració de la coberta: Ana Oncina

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

UNA OPORTUNITAT PER AL NÍVAN

Isaac Palmiola

jollibre

El Nívan es va llançar a terra i va lliscar per la gespa, però la pilota li va passar a escassos centímetres de la bota i no va poder aturar-la. Amb impotència, va veure com el davanter aixtar controlava la bimba amb l'esquerra, regatejava un company i rematava amb la dreta. El xut precís va entrar per l'escaire de la porteria i va desfermar l'alegria a les grades del camp.

Desesperat, el Nívan es va quedar estirat a terra cobrint-se la cara amb les mans. Gol al minut 90 i 3 a 2. L'equip havia hagut de lluitar molt per mantenir l'empat. Hauria estat el millor resultat de la temporada, però ara els dos gols que ell havia marcat no servien de res. Una altra derrota.

Va obrir els ulls i va contemplar el firmament. Com cada capvespre a UH58, les sis llunes brillaven al cel violeta esquitxat per centenars d'estels.

Ploreu, petits orfes
d'espècies inferiors,
no teniu pares,
sou uns perdedors.

6 El públic va començar a entonar un càntic que els companys i ell havien de suportar a tots els camps de la lliga juvenil. Detestava aquella pseudocançó de melodia fàcil. Tant que es va posar dempeus d'un salt per no donar-los la satisfacció de veure'l afectat.

—Humà i orfe... Es pot ser més desgraciat?
—El davanter que acabava de fer el gol va passar-li pel costat i va escopir a terra amb menyspreu.

El Nívan el va ignorar tot i que aquelles paraules el van irritar sobre manera. Tots els rivals eren de raça aixtar, l'espècie dominant a tot l'univers, tenien els ulls d'un blau gairebé transparent, els cabells platejats o daurats i uns músculs forts i elàstics que els permetien moure's de pressa, xutar amb potència i patir poques lesions. De fet, no era cap casualitat que la majoria de jugadors de la Champions Interplanetària fossin de raça aixtar:

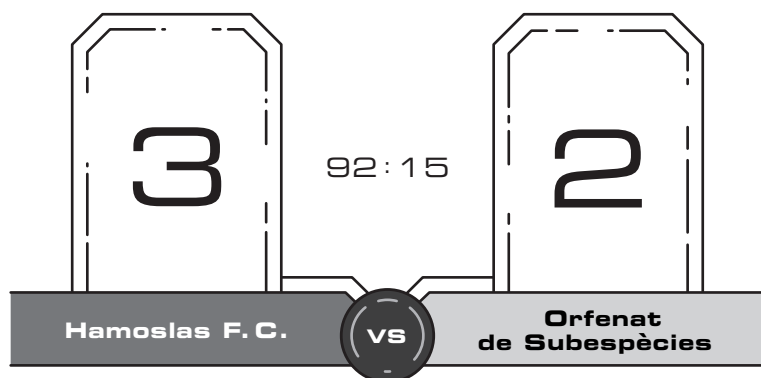
Ploreu, petits orfes
d'espècies inferiors,
no teniu pares,
sou uns perdedors.

El Nívan va provar d'ignorar aquells càntics. Encara tenia la respiració entretallada per l'esforç quan el Txanko se li va apropar mentre li posava una mà immensa a l'espatlla.

7

—No permetràs que això acabi així, oi? —va dir el seu amic.

El ulls del Nívan van fixar-se en el marcador. Encara faltaven dos minuts perquè acabés el partit.

Al costat del seu amic, el Nívan, escarransit i d'aspecte fràgil, semblava diminut. I és que el

Txanko era descomunal. Com tots els ursais, era alt i robust, amb la pell d'un verd molt fosc i una força tan prodigiosa que convertia els de la seva espècie en els millors defenses centrals de l'univers. Potser no eren els més hàbils amb la pilota als peus, però la seva contundència era ben coneguda i a l'equip tots sabien que sense el Txanko els endossarien una dotzena de gols per partit.

—T'envio una passada llarga i tu fas gol —va deixar anar el Txanko com si fos la cosa més fàcil del món—. I aquell caçatalents d'allà es fixarà en tu i et fitxarà per a algun equip professional.

El Nívan es va girar per mirar cap on assenyalaria el Txanko i va veure la figura de peu dret, darrere la tanca. Era un humà, un fet summament estrany a UH58, planeta on gairebé tothom era aixtar. Les poques excepcions es trobaven a l'orfenat on ell s'havia criat, un lloc on convivia espècies tan variades com ara wüglens, zamblers, humans, vívions o ursais, entre molts altres. Tots ells estaven destinats a treballar a les nombroses fàbriques de píndoles alimentàries que hi havia al planeta. L'única alternativa per deslliurar-se'n, pràcticament impossible, era convertir-se en jugador professional

de futbol, i per això tots somiaven ser escollits per algun d'aquells caçatalents que viatjaven de planeta en planeta per contractar joves promeses.

—Com saps que és un caçatalents?

—Què hi fa aquí si no ho és? —va replicar el Txanko—. Vinga, tu concentra't a marcar gol.

Al Nívan li va semblar que el suposat caçatalents el mirava. Era un home de mitjana edat, vestit amb una gavadina llarga que li arribava fins als peus. Seguia el partit dret darrere la tanca, sostenint-se amb unes croses que deixava a un costat per acariciar-se l'espessa barba amb aire pensatiu.

—Vinga, Nívan, tu pots! —va animar-lo un company.

Ell sabia que era la gran esperança de l'equip. Tot i ser el més jove i jugar al mig del camp, havia marcat la majoria de gols de l'equip i els pocs que no havia marcat s'havien produït després d'una assistència seva, gairebé sempre en una falta o un córner rematat pel Txanko.

Sentir com el públic entonava aquella cançó odiosa li va donar ànims per intentar-ho amb totes les seves forces. Tant de bo pogués fer-los callar amb un gol. Va córrer cap al cercle central i va

esperar que l'àrbitre els autoritzés a reprendre el partit. Després del xiulet, el Nívan va passar enrere la pilota i va avançar trotant cap al camp contrari. Un parell de rivals aixtars, conscients que ja els havia marcat dos gols, el van seguir de prop. De reüll va veure com la pilota arribava al Txanko, al centre de la defensa. El seu amic va esperar una mica i va xutar amb força cap al cel.

«És bona», va pensar el Nívan.

Va córrer cap a la pilota i va saltar per controlar-la amb la puntera. Va driblar un rival que li intentava prendre la bola i va alçar el cap. Enganxat a la banda, l'extrem dret de l'equip estava sol, però no demanava la pilota, com si no volgués que la hi passés. El Nívan va comprendre que s'ho hauria de manegar tot sol. Va encarar un rival i el va regatejar. Es va desfer d'un segon i d'un tercer, i va córrer cap al defensa central, l'únic que encara el podia aturar. Va fer una bicicleta que li va trencar la cintura i va sortir ràpid com un coet, sol davant del porter. Estava a punt de rematar des de la frontal de l'àrea quan va rebre una violenta puntada de peu a l'alçada del turmell. El Nívan va caure rodolant per terra mentre alçava el braç

dret per reclamar falta. L'àrbitre va assenyalar la infracció i va mostrar targeta vermella al defensa.

—Buabuabuabua —es va mofar l'aixtar fregant-se els ulls com si plorés—. Plora, lleig, més que lleig. Saps per què ets orfe? Perquè quan ta mare et va parir va palmar de l'ensurt en veure't la cara...

El Nívan es va posar dret d'un salt tot i que tenia el turmell masegat, disposat a encarar-se a aquell imbècil. Mai no havia conegut la seva mare i no suportava aquella mena de comentaris. Anava a abraonar-se sobre ell quan el poderós avantbraç del Txanko el va retenir amb una facilitat insultant.

—Això és el que vol, que perdis els nervis... —va dir—. Fes gol i serà ell qui se n'anirà a plorar a casa...

El Nívan es va adonar que el seu amic tenia raó. Amb la respiració pesada, es va fregar el turmell adolorit i va tornar a mirar el marcador. Aquella seria l'última jugada del partit, una falta directa. La pilota, molt centrada, estava en una bona posició per fer gol, ideal per al Txanko. El seu amic no era precís, tot i que la potència dels seus xuts era

temuda per tothom. El més normal seria que l'ursai piqués la falta, però el Nívan es moria de ganes d'executar-la i el seu company se'n va adonar.

—Tu xutes —va dir el Txanko abaixant la veu per tal que ningú no el sentís.

—D'acord —va contestar ell tapant-se la boca amb la mà—, però han de pensar-se que seràs tu...

12

El seu company va assentir colpejant-se el pit amb el palmell de la mà i va col·locar la pilota amb cura a terra mentre el Nívan semblava contrariat, com si no li agradés aquella decisió. Semblava que el teatre havia funcionat, perquè el porter rival mirava fixament el Txanko i els adversaris que havien format la barrera feien cara de por, convençuts que seria l'ursai l'encarregat d'executar-la.

L'àrbitre va autoritzar a picar la falta. El Txanko va fingir xutar amb una finta, però va ser el Nívan qui va colpejar la pilota amb el peu dret...

La bimba va superar la barrera mentre el porter, totalment sorprès, contemplava impotent com el xut precis entrava fregant el pal esquerre.

—Goooooooool!!!!

Tots els companys van córrer a abraçar-lo mentre l'àrbitre xiulava el final del partit. Els rivals,

amb mal perdre, es van retirar als vestidors sense donar-los la mà i el públic estava completament mut. Entre abraçades i felicitacions, el Nívan es va tornar a fixar en l'individu de la gavardina i les crosses, i va tornar a tenir la sensació que l'estava mirant. Un somriure es dibuixava en el seu rostre barbut i celebrava entre aplaudiments el gol de l'empat.

13

—El caçatalents et fitxarà! —va exclamar el Txanko, i ell va negar amb el cap perquè no volia fer-se il·lusions amb una idea tan absurda i improbable.

Eufòric pel final inesperat, el Nívan va rebre l'enhorabona de l'entrenador i dels companys. Acostumats a perdre gairebé sempre, aquell resultat era com un triomf i el van celebrar entre càntics i bromes, tot i que a la tornada els esperaven les habituals tasques de manteniment a l'orfenat. Feina dura. Però, després de veure com havia emmudit el públic amb el tercer gol del Nívan, res no podria esborrar el somriure que tots tenien a la cara.

Com gairebé sempre, els últims a sortir del vestidor van ser el Txanko i el Nívan, els dos amb la motxilla penjada a l'esquena i de bon humor.

—Has fet un partidàs —va dir el Txanko amb la seva veu greu i forta—. Aquest caçatalents vol fitxar-te, n'estic segur.

—Ha vingut pels dos, ja ho veuràs —va bromejar ell—. Ens oferirà un contracte molt suculent, ens farem immensament rics i ens comprarem un planeta només per anar-hi de vacances. Què t'hi jugues?

14

—Riu tant com vulguis —va dir el Txanko—, però estic convençut que és un caçatalents de debò...

Van sortir de les instal·lacions i l'aerobús els esperava davant la porta, flotant a un pam de terra amb tots els motors de reacció activats. Al costat de la porta, l'entrenador saludava un per un tots els jugadors que pujaven al vehicle entre bromes i felicitacions.

—T'ho he dit! —va exclamar el Txanko ofegant la veu—. Mira!

Una mica apartat, a uns metres de l'aerobús, hi havia l'home de la barba aguantant-se sobre unes crosses rudimentàries. Era evident que se l'estava mirant. I si el Txanko tenia raó? Per un moment, va pensar que podia ser cert. El Nívan va empassar

saliva amb dificultat i va mirar a terra, incapaç de vèncer la timidesa.

—Gran partit, ganàpia! —l'entrenador va felicitar el Txanko i l'ursai va pujar al vehicle.

El Nívan es disposava a seguir el seu amic, però l'entrenador el va aturar posant-li la mà al pit.

—Aquest senyor vol parlar amb tu —va dir—. Es diu Zoly Viengon.

Va notar com els palmells de les mans li suaven i el cor se li accelerava, com si hagués de picar un penal decisiu a l'últim minut. Però es va esforçar a somriure. Va caminar cap a l'home i va oferir-li la mà.

—Em dic Nívan —es va presentar—. Encantat de saludar-lo.

La reacció del tal Zoly Viengon va ser d'allò més estranya. Semblava que s'hagués quedat sense parla. Li tremolava el llavi inferior i els ulls castanys semblaven humits per l'emoció.

—Ho sento, Nívan, no he pogut venir fins ara —va xiuxiuejar—. Soc el teu pare.

16

—Jo no tinc pare —va contestar.

La veu li va sortir dura, i l'afable somriure va desaparèixer bruscament per donar pas a unes faccions tenses i contrariades.

—Ho sento, Nívan —va repetir l'home de la barba—. No he pogut venir fins ara.

El tal Zoly Viengon es va afanyar a projectar una pantalla flotant amb el comunicador de polsera. Era el certificat de naixement d'un nen nascut feia quinze anys i censat amb el nom de Nívan Viengon.

—Ho veus? A l'orfenat ja han verificat que és autèntic... —va afegir.

El document duia el segell de l'emperador, però el Nívan va negar amb el cap, mirant-lo a la cara. Aquell home no podia ser el seu pare. De faccions tosques, tenia els ulls obscurs, el nas aguilenc i els

cabells completament negres. No s'assemblava gens a ell. El Nívan era ros, tenia els ulls blaus i un aspecte fràgil i delicat. L'únic que tenien en comú era que els dos pertanyien a l'espècie humana.

—Segur que és fals —va sentenciar—. Ves a prendre-li el pèl a un altre orfe...

D'una manotada, va apartar la pantalla flotant amb el suposat certificat de naixement i li va donar l'esquena. No seria la primera vegada que un ciutadà amb dubtoses intencions falsificava documents per aconseguir una adopció autoritzada. El Nívan es disposava a dirigir-se cap al vehicle quan va notar que el Zoly Viengon l'agafava del braç.

—Espera't, Nívan, deixa'm que t'ho expliqui!

A l'aerobús, tots els rostres dels companys estaven enganxats a les finestres, pendents de l'escena. El Nívan es va girar lentament, intentant posar sota control les emocions. Podia tolerar que l'insultessin i el maltractessin. De fet, hi estava molt acostumat, però que li fessin creure que el seu pare havia vingut a buscar-lo després de tants anys era més del que podia suportar. Si alguna cosa tenia clara a la vida, era que els seus pares eren morts, i acceptar aquella veritat no li havia resultat gens fàcil.

—Ja sé que mai no he estat a prop teu, però això no vol dir que no hagi pensat en tu tots els dies, totes les hores de la meva vida... —va continuar el Zoly.

18 Aquell to tan melodramàtic el va irritar encara més. Els ulls del Nívan es van endurir i una línia vertical es va definir entre les celles arquejades. Va sentir ganes de colpejar-lo, de cridar i de bufetejar-lo, però es va limitar a tancar els punys amb força mentre les paraules brollaven com un torrent incontrolable.

—De què m'ha servit que pensessis en mi? Pensaves en mi quan vaig començar a treballar a la fàbrica als set anys? Mentre els capatassos em colpejaven i em deien «escòria humana»?

L'home va abaixar el cap avergonyit, i ell no va poder evitar alçar encara més la veu.

—On eres quan tot això passava? On?!

—A la presó —va contestar amb un fil de veu.

El Nívan el va mirar als ulls, amb menyspreu.

—Doncs encara amb més motiu vull que em deixis en pau —va sentenciar—. Allunya't de mi!

—Nívan, sisp...

Aquesta vegada es va desfer de la mà que intentava agafar-lo i va sentir com la crossa queia a terra. El Nívan va pujar ràpidament la rampa de l'aerobús sense mirar enrere i va saludar el pilot assentint amb el cap.

—Ja pots arrencar —va dir.

Al vehicle hi havia un silenci sepulcral. Totes les mirades es concentraven en ell mentre avançava pel passadís central. L'alegria per l'empat semblava haver-se esfumat per deixar pas a una tensa curiositat.

—Ei, Nívan! Qui era aquest tio tan estrany? —va preguntar un dels seus companys.

—Diuen que vol fitxar-te... És veritat? —el va atabalar un altre.

—Només era un boig —va barbotejar ell, i va avançar ràpidament fins a asseure's al seu lloc habitual, al final de l'aerobús amb el Txanko.

No va poder evitar desviar la mirada cap a la finestra. L'home encara no havia recollit la crossa de terra i contemplava el vehicle amb aire abatut, com un gos abandonat. L'aerobús va començar a elevar-se i va posar rumb a l'orfenat a tota velocitat.

—Segur que estàs bé, col·lega? —va preguntar el Txanko.

—Per què no hauria d'estar-ho? —va fer el Nívan.

Impossible dissimular. L'escena no l'havia deixat indiferent. Tenia les pulsacions embogides i tots els músculs en tensió.

—És que estàs sagnant...

20

Era cert. El Nívan tancava el puny amb tanta força que les ungles se li clavaven, i li ferien el palmell de la mà. Es va llepar la sang com si fos el més normal del món i va mirar de mostrar indiferència.

—Doncs això: només era un boig...

—Et conec des que t'ho feies a sobre, Nívan —va insistir—. I tu no et poses així per un boig...

No suportava que tots estiguessin pendents d'ell, mirant-lo de reüll i xiuxiuejant comentaris que no podia sentir. Volia estar sol. El Txanko era com un germà per a ell, però ara necessitava que el deixessin en pau.

—És un boig i punt, d'acord?

Amb prou feines podia contenir-se, alçant massa la veu. Es va aixecar del seient brusquement i es va asseure sol, al costat d'una finestra davantera de l'aerobús. A fora, el paisatge alternava grans

extensions d'edificis industrials amb d'altres on dominaven els colossals boscos de la farga. Semblava que els ulls contemplessin la vista, però tenia el cap molt lluny d'allà. No podia deixar de pensar en el que li havia dit aquell home. El seu cervell havia aconseguit enterrar els pares molts anys enrere i era injust que ara hagués de ressuscitar-los per culpa de les falses esperances d'un estafador. Perquè n'estava segur. Aquell tal Zoly Viengon no era el seu pare, sinó un oportunista que volia aprofitar-se d'ell. Es va repetir una vegada i altra la mateixa idea, però no va aconseguir que aquella ombra de dubte desaparegués per complet.

21

Tenia ganes de plorar. De ràbia, de tristesa o de les dues coses alhora, però ell mai no plorava. A l'orfenat no servia per a res, només perquè els altres et veiessin dèbil i poguessin aprofitar-se de tu. Per això no va vessar ni una sola llàgrima. Va contemplar el paisatge amb els ulls secs: els arbres gegantins que s'enfilaven cap al cel violeta i les immenses fàbriques de píndoles on hauria de treballar fins al final dels seus dies.

Sempre que aquell individu no fos realment el seu pare, és clar.